

[Socialministeren]

en måned er til disposition straks ved månedens begyndelse.

Samtidig med anvisning af renten sendes en meddelelse til rentemodtageren om størrelsen af renten i den pågældende måned, skatteutræk og nettoudbetaling for måneden.

Renten er tillagt rentemodtageren personligt og vil derfor bortfalde ved dennes død. Det følger for så vidt af forudbetalingen, at renten for den måned, hvor dødsfaldet sker, tilhører rentemodtageren, uanset om dødsdatoen ligger først eller sidst i måneden. Men hvis dødsfaldet sker sidst i en måned, eller hvis meddelelsen om dødsfaldet først når sikringsstyrelsen sidst i måneden, kan anvisningsmåden medføre, at anvisningen af den kommende måneds rente, som altså ikke tilhører den afdøde rentemodtager, er iværksat.

Det er sikringsstyrelsens opgave i en sådan situation at sørge for, at det for meget anviste beløb trækkes tilbage, og det sker normalt mest praktisk ved kontakt med den bank, som beløbet er anvist til.

Anmeldelsen af rentemodtagerens død til sikringsstyrelsen sker hyppigst ved oplysning herom fra efterladte, og i den forbindelse er der lejlighed til for sikringsstyrelsen at give forskellige oplysninger om sagens videre forløb, herunder også orientering om rentens bortfald.

Men der er ikke hidtil givet skriftlig orientering til efterladte om forholdene ved og efter en rentemodtagers død.

Sikringsstyrelsen oplyser, at styrelsen i forbindelse med den konkrete sag, som anføres som begrundelse for det rejste spørgsmål, har erkendt, at den umiddelbare information ved et dødsfald kan forekomme utilstrækkelig. Styrelsen vil derfor i forbindelse med fremtidige meddelelser om dødsfald tilsende de efterladte en skrivelse med behørig vejledning.

Socialministeriet kan henholde sig til sikringsstyrelsens oplysninger.

Socialministeriet kan i øvrigt oplyse, at der gennem udsendelse af en social meddelelse i august 1978 er sket en orientering af kommunerne om deres pligt til at rette tilbud om vejledning og rådgivning til enker efter personer omfattet af lov om besættelsestidens ofre.

Wilhelm (VS):

»Kan ministeren garantere, at mine breve til personer under kriminalforsorgen ikke oftere åbnes af politiet i strid med gældende retsregler, og vil ministeren i det hele taget indskærpe, at disse regler på det strengeste skal respekteres?«

(Spn. nr. 1101).

Begrundelse.

Den 1. juni 1979 sendte jeg et brev til en indsat i Vestre fængsel som svar på hans henvendelse til mig vedrørende praksis omkring isolationsfængsel.

Mit brev blev afsendt i en officiel folketingskuvert med våbenskjold og var derudover forsynet med klar og tydelig afsender. Det var stilet til adressatens adresse i Vestre fængsel.

Adressaten modtog brevet den 7. juni 1979, efter at det havde været åbnet af kriminalpolitiet i Hillerød.

Jeg må på det skarpeste protestere mod dette, som klart strider mod de gældende retsregler.

Ifølge justitsministeriets cirkulære af 13. september 1978 om varetægtsarrestanters adgang til brevveksling m.v., § 7, stk. 2, må breve fra folketingets medlemmer ikke gennemlæses. Kun hvis det skønnes fornødent for at sikre, at brevet faktisk hidrører fra den pågældende afsender, kan konvolutten åbnes, men da udtrykkeligt i modtagerens påsyn.

Jeg ved ikke, hvorfor mit brev først skulle sendes til Hillerød (hvor modtagerens sag behandles), når det – om nødvendigt – kun måtte åbnes i modtagerens påsyn, og han befandt sig i Vestre, hvortil brevet allerede var ankommet.

Jeg ved heller ikke, hvorfor det netop i dette tilfælde skønnes nødvendigt at sikre sig afsenderens identitet.

Men jeg ved, at åbningen ikke skete i modtagerens påsyn, at dette er klart ulovligt, og at forbudet mod gennemlæsning ved en sådan praksis reelt annulleres.

Som politiet i Hillerød sikkert kan bevidne, så var der hverken narkotika eller file eller statsfjendtlige proklamationer i brevet. Men jeg bryder mig ikke om at få mine breve læst af uvedkommende. Og jeg ønsker ikke vesttyske tilstande på retssikkerhedsområdet.

Til justitsministeren (19/6 79) af: